

УДК (330.117 + 334.722).008.8(504 + 338.49)

**ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО
ПАРТНЕРСТВА У РОЗБУДОВІ ЕКОЛОГІЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ**

***PRIORITY AREAS OF PUBLIC- PRIVATE PARTNERSHIP SECURE
ENVIRONMENTAL INFRASTRUCTURE***

***Рассадникова С.І.
Svetlana Rassadnikova***

Розроблено теоретичні засади визначення сутності екологічної інфраструктури та пріоритетних напрямів застосування механізмів державно-приватного партнерства у розбудові екологічної інфраструктури. Виявлено причини залучення приватного сектору економіки для рішення суспільних проблем екологічної інфраструктури, науково обґрунтовані важливіші умови для реалізації механізмів державно-приватного партнерства в даній сфері використання.

Постановка проблеми. Масштабну загрозу для розвитку суспільства, якості життя і добробуту населення представляють руйнування біосфери і зниження біорізноманіття, виснаження природних ресурсів і накопичення відходів, порушення рівноваги екосистем, зміна клімату. У сучасному вимірі стан природокористування та екологічної інфраструктури в Україні відноситься до критичного, характеризується високою витратною моделлю функціонування природокористування і передбачає концентрацію значних зусиль на подолання існуючого становища, переходу до сталого розвитку суспільства.

Рішення складних екологічних проблем вимагає залучення вкрай дефіцитних інвестиційних ресурсів. Реалізація екологічних програм і проектів в країні щодо відтворення і охорони довкілля, природного капіталу, забезпечення ресурсно-екологічної безпеки, розбудови природної, природно-техногенної, техногенної та інших видів екологічної інфраструктури потребує значного обсягу фінансування та ефективних витрат інвестицій на екологічні цілі.

В умовах значної недостачі потрібних різного роду і походження ресурсів, у першу чергу, фінансових, інвестиційних, методів сучасного менеджменту, людських висококваліфікованих і досвітчаних спеціалістів та багато іншого, розробка і впровадження механізмів взаємодії держави і бізнесу на принципах партнерства по формуванню екологічної інфраструктури життєво необхідно для сталого розвитку національної економіки, території країни. Тому актуальною темою дослідження і напрямом розбудови екологічної інфраструктури представляється теоретичне обґрунтування і визначення пріоритетних напрямів державно-приватного партнерства щодо створення розвинутої системи різних видів

екологічної інфраструктури в Україні

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Формування механізмів державно-приватного партнерства стає у сучасної науки і практики предметом багатьох вітчизняних і зарубіжних наукових досліджень і публікацій. Дослідженням проблем теорії і практики державно-приватного партнерства у різних сферах економіки активно займаються вчені, які працюють у цьому напрямі: Баженова А.В., Варнавський В.Г., Войнатовський М.Г., Данилишин Б.М., Дерябина М.С., Б.М., Запатрина І.В., Іванова І.Л., Мартусевич Р.О., Міхеєва В.А., Павлюк К.В., Полякова О.М. [1-8] та інші науковці. Значний внесок у вивчення і розробку теоретичних питань використання механізмів державно-приватного партнерства як форми підприємницької діяльності у сфері природокористування, лісоресурсній сфері зробили вчені Голян В.А., Мішенін Є.В., Хвесик М.А., Хвесик Ю.М., Мамлеєва Я.В. [9,10,11] та інші.

Невирішені раніше частини загальної проблеми. Незважаючи на велику кількість вітчизняних і зарубіжних наукових праць і публікацій щодо різних аспектів взаємодії влади і бізнесу, залишається теоретично не обґрунтованим і не розкритим проблеми формування механізмів державно-приватного партнерства по розбудові екологічної інфраструктури. У сучасних умовах потребує дослідження методологічних засад, сутності, особливостей застосування, вибору пріоритетних напрямів державно-приватного партнерства у розбудові і розвитку екологічної інфраструктури.

Мета і завдання статті. Мета статті — теоретичне обґрунтування напрямів застосування механізмів державно-приватного партнерства у розбудові екологічної інфраструктури. Досягнення поставлених цілей дослідження потребує рішення наступних задач: розкриття сутності поняття екологічна інфраструктура, визначення напрямів застосування механізмів державно-приватного партнерства (ДПП) у розбудові екологічної інфраструктури, сучасних критеріїв та алгоритмів вибору між традиційною процедурою тендеру та формуванням ДПП, виявлення причин залучення приватного сектору економіки для рішення суспільних проблем екологічної інфраструктури, виявлення важливіших умов для реалізації механізмів ДПП в даній сфері використання.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний стан екологічної інфраструктури України обумовлено довгостроковими негативними тенденціями у розвитку економіки, низько технологічним рівнем розвитку господарської діяльності, ресурсоємною деформованою структурою економіки країни, незначним обсягом по остаточному принципу або фактично відсутністю фінансування цієї сфери, проведення екологічної політики без урахування гостроти і складності екологічної проблеми, існування екологічних загроз для життєдіяльності суспільства, ефективності і конкурентоспроможності вітчизняної економіки, наявності глобальної екологічної кризи. Неналежний техніко-економічний стан та системна не розвинутість, не достатньо забезпеченість об'єктами екологічної інфраструктури відноситься до проблемних питань соціально-

економічного розвитку країни, створення конкурентоспроможної економіки. На сьогодні магістральним напрямом розвитку світової економіки стає екологічна спрямованість національних економік більшості країн світу на основі активізації інвестиційно-інноваційних процесів.

До об'єктів екологічної інфраструктури відноситься комплекс спеціалізованих підприємств та установ, окремих природоохоронних об'єктів, інженерних споруд і комунікацій, а також структурно-функціональних елементів виробничо – технологічних систем і об'єктів соціального призначення, що мають забезпечити охорону навколишнього природного середовища, відтворення, збереження й примноження природних ресурсів, підтримання життєвого середовища у сприятливому стані. [12, с.37; 13, с.18].

Важливим напрямом успіху у формуванні екологічної інфраструктури в сучасних умовах стає застосування партнерських відносин між владою і бізнесу, науковій супровід інституціонального, організаційного, економічного, фінансового, інвестиційного, інноваційного та іншого прийняття управлінських рішень на основі партнерства держави і бізнесу, розробка для органів влади практичних рекомендацій по вибору напрямів застосування механізмів державно-приватного партнерства у суспільно значимих проектах в сфері розбудові екологічної інфраструктури.

Потенціал державно-приватного партнерства (ДПП) у розбудові екологічної інфраструктури великий в Україні, якій включає сукупність додаткових ресурсів, можливостей для рішення суспільно значимих екологічних проблем несущих загрозу життєдіяльності населення і функціонуванню економіки, її ефективності та конкурентоздатності. Прояв існуючого потенціалу знаходиться у перевищенні та перетворенні переваг об'єднання державного і приватного сектор економіки над існуючими перешкодами, нейтралізації недоліків, отримання додаткових вкрай потрібних ресурсів, які не можливо ефективного залучити іншим засобом, новітніх організаційних, управлінських, економічних, інвестиційних рішень, технологій, менеджменту, стимулів, важелів та інструментів, креативних ідей, позитивних результатів і екстернальних ефектів від застосування сучасних механізмів взаємодії влади і бізнесу, науки, громадських організацій, населення і некомерційних організацій.

До основних причин залучення приватного сектору економіки для рішення суспільних проблем в першу чергу пов'язано з цими перевагами, які забезпечує приватний сектор в процесі розробки і реалізації проектів по формуванню екологічної інфраструктури:

- підвищення фінансової забезпеченості проектів на підставі здійснює фінансового вкладу у реалізацію цих проектів, якості їх виконання і потенційної можливості збільшення їх кількості;
- привнесення по оцінкам науковців і практиків набагато ефективнішого менеджменту, внесення у їх реалізацію знань, нових технологій, забезпечує гнучкість та оптимізацію рішень;

- стимулювання впливу на процеси удосконалення регуляторної бази у країні;
- посилення прозорості розробки, реалізації проектів . ведення бізнесу;
- зниження рівня корумпованості;
- підсилення конкуренції за участі у розробки і впровадження результатів проектів.

До методологічних засад визначення пріоритетних напрямів розвитку механізмів державно-приватного партнерства у формуванні екологічної інфраструктури відносяться: критерії вибору, індикатори формування партнерських відносин, пріоритетні схеми реалізації партнерських відносин між владою і бізнесом; концепція взаємодії державного і приватного секторів економіки; перспективні напрями формування партнерських відносин, потенційні результати державно-приватного партнерства; очікувані наслідки та область їх прояву.

В Інституті проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАН України розроблено класифікація системи екологічної інфраструктури. Згідно з системно-функціональним підходом вбачається доцільним відокремити наступні ієрархічно систематизовані функціональні складові сучасної інноваційної моделі екологічної інфраструктури:

- «політико-правова» екологічна інфраструктура, елементами якої є регуляторні інститути природокористування законодавчого та підзаконного характеру, інші політико-правові інститути;
- інституційна екологічна інфраструктура, де основними складовими виступають регуляторні інституції, що утворюються та функціонують з метою реалізації вищезазначених інститутів природокористування;
- інструментальна екологічна інфраструктура, конструктивне наповнення якої складає широкий спектр інструментів екологічного та технічного регулювання природокористування:
- природно-техногенна екологічна інфраструктура, до складу якої, на відміну від виробничої (або соціальної) інфраструктури, слід відносити об'єкти природного та природно-техногенного походження, що забезпечують підтримку сталої якості природного середовища, адаптацію його до антропогенних та техногенних навантажень, відтворювальні процеси в екологічних системах тощо;
- інформаційно-аналітична екологічна інфраструктура, наповнення якої складають організаційні елементи для забезпечення оціночних, аналітичних, інформаційних функцій загальної регуляторної системи природокористування; саме такі елементи становлять необхідне підґрунтя конструктивних регуляторних дій іншими елементами екологічної інфраструктури;
- публічна екологічна інфраструктура, основними складовими якої мають стати неурядові інституції громадянського суспільства, які покликані на основі передбачених для них законом функцій та завдань

справляти відповідний вплив на дії влади, перебіг економічних та соціальних процесів у суспільстві, дотримання конституційних норм і правил особистості, суспільства, бізнесу, влади тощо;

- техніко-технологічна екологічна інфраструктура – елементи цього блоку (засоби та предмети праці) створюють матеріально-речовинні умови реалізації процесів природокористування в реальних вимірах простору та часі, а саме використання та відтворення природного капіталу, охорону навколишнього природного середовища, реалізацію природо перетворювальних процесів, забезпечення їх ресурсно-екологічної безпеки та ресурсно-екологічної життєдіяльності людини й суспільства загалом. До пріоритетних напрямів використання механізмів ДДП по розбудові і формуванню екологічної інфраструктури пропонується віднести наступні, представлені у таблиці 1.

Таблиця 1

Напрями застосування механізмів державно-приватного партнерства у формуванні екологічної інфраструктури

Види екологічної інфраструктури	Характеристика напрямку
1	2
Систематизація види екологічної інфраструктури згідно структурно-функціональні підходу	
«Політико-правова» екологічна інфраструктура	Взаємодія влади, бізнесу, науки, громадських організацій по формуванню регуляторних інститутів природокористування законодавчого та підзаконного характеру. Регламентують пріоритети розвитку та етапність створення елементів екологічної інфраструктури, а також рамки порушень, загальну стратегію розвитку екологічної інфраструктури. Залучення досвіду за допомогою міжнародних програм, фондів, організацій та його адаптування
Інституційна екологічна інфраструктура	Національна і територіальна система, інституції системами контролю і регулювання стану навколишнього середовища, системою адміністративних органів управління
Інструментальна екологічна інфраструктура	Розбудова сучасного економічний механізму для забезпечення формування екологічної інфраструктури за допомогою адміністративних та ринкових механізмів.
Природна екологічна інфраструктура	Території та об'єкти, які не залучені в інтенсивний господарський оборот і зберігають природний стан. Вони покликані забезпечити баланс площ природних і антропогенно перетворених територій, формує екологічну стабільність природного розвитку регіону. (ділянки лісу, річки і їх витоки, озера, окремі гаї, виражені позитивні і

	<p>негативні форми рельєфу.</p> <p>Сукупність особливо охоронюваних природних території-заповідники, заказники, національні парки, зелені зони, паркові та захисні ліси, пам'ятники природи та інші об'єкти, буферні зони населених пунктів, підприємств, доріг, водних об'єктів, лісосмуги, долини річок і їх витoki, водосховища, ставки, озера, окремі гаї, ґрунтозахисні та водоохоронні насадження і т.д..</p> <p>Головні функції даних зон – збереження природного різноманіття.</p>
Закінчення таблиці 1	
1	2
Інформаційно-аналітична екологічна інфраструктура	Організаційні елементи для забезпечення оціночних, аналітичних, інформаційних функцій загальної регуляторної системи природокористування, наприклад, система моніторингу та інше
Публічна екологічна інфраструктура	Створення умов для формування неурядових інституції громадянського суспільства
Техніко-технологічна та технічна екологічна інфраструктура	<p>Система природоохоронних, відтворювальних, природо та ресурсозберігаючих об'єктів: очисних споруд, комунальне господарство, сфера обслуговування, дренажні системи, греблі, очисні споруди, місця складування та захоронення відходів, території звалищ, сміттєспалювальні заводи, складування, переробка та обробка відходів тощо</p> <p>Інженерні системи очищення побутових і промислових стоків, повітря від механічних домішок і аерозолів, води від надлишкової кількості техногенних елементів і речовин, чужих природі і т.п.</p>
Систематизація види екологічної інфраструктури згідно ієрархічного підходу	
Пріоритетні види екологічної інфраструктури	Глобальний рівень
	Міжнародний і міждержавний
	Національний рівень
	Регіональний рівень
	Локальний рівень

Поряд з перевагами застосування механізмів державно-приватного партнерства слід розраховувати і розкривати недоліки, проблеми і негативні аспекти застосування механізмів розробки і реалізації проектів взаємодії влади, бізнесу, науки, неурядових некомерційних організацій,

інституцій громадського суспільства. На засадах дослідження закордонного досвіду реалізації проектів державно-приватного партнерства виявлені наступні проблеми:

- невиконання строків будівництва;
- перевищення експлуатаційних витрат порівняно з запланованими;
- використання дешевого устаткування, яке потребує регулярного оновлення;
- зменшення приватними компаніями вартості системи об'єктів інфраструктури та як наслідок погіршення якості інфраструктурної складової проекту [3].

Розробка і використання механізмів державно-приватного партнерства у формуванні екологічної інфраструктури потребують визначення сучасних критеріїв та алгоритмів вибору між традиційною процедурою тендеру та формуванням ДПП. Державний сектор, органи державної влади визначають процедуру і методику вибору, механізм ДПП становиться доцільним та обґрунтованим, якщо дотримуватися критеріїв:

- орган влади спроможний визначити рівень якості, якого повинен дотримуватися приватний партнер під час реалізації ДПП;
- можливо визначати індикатори ефективності та результативності реалізації проекту згідно механізмів державно-приватного партнерства;
- здійснення попередньої і підсумкової оцінку проекту формування окремих видів екологічної інфраструктури;
- відсутність скоротного технологічного оновлення та мінливого ринкового середовища;
- відсутність достатніх ресурсів фінансових, інвестиційних та інших та не можливість рішення екологічної проблеми іншим засобом та використанням інших механізмів;
- переваги застосування ДПП перевищують недоліки та перешкоди його використання та забезпечують значний позитивний ефект для суспільства, населення, довкілля, держави;
- створення приватногосподарських стимулів щодо інвестування рішення екологічних проблем (водогосподарських, забруднення довкілля, нейтралізації екологічних ризиків, зниження природо місткості та ресурсоемності виробничого процесу, продукції та інше).

Реалізація високої місії розбудови екологічної інфраструктури потребує узгодження інтересів влади, бізнесу, суспільства по оптимізації динамічної стійкості і рівноваги біосфери та екосистем для збереження якості життя населення країни. Виконання широкомасштабної місії потребує значних ресурсів, інноваційних рішень, модернізації системи природокористування та управління інвестиційними процесами.

Основними джерелами фінансування проектів ДПП по розвитку екологічної інфраструктури можуть бути державні, бюджетні інвестиції, державний природоохоронний фонд, приватних інвесторів (бізнесу), засоби міжнародних фінансових і некомерційних організацій,

транснаціональних корпорацій, неурядових некомерційних організацій та фондів.

До перспективних міжнародних фінансових організацій, які потенційно можливо залучи до співпраці по рішенню гострих вище вказаних проблем відносяться ООН, ГЄФ, ЄБРР, Світовий банк, Європейський інвестиційний банк та інші організації та міжнародні програми.

Проекти, які підтримуються ЄБРР, мають сприяти сталому розвитку економіки країни, бути фінансово самоокупними та екологічно безпечними.

Світовий банк (The World Bank Group), багатостороння кредитна установа, що об'єднує п'ять інституцій, діяльність яких спрямована на підвищення рівня життя у країнах, що розвиваються, шляхом надання кредитів, гарантій та аналітичних і консультативних послуг. До Групи Світового банку входять: Міжнародний банк реконструкції та розвитку (МБРР); Міжнародна асоціація розвитку (МАР); Міжнародна фінансова корпорація (МФК); Багатостороннє агентство по гарантуванню інвестицій (БАГІ); Міжнародний центр по врегулюванню інвестиційних спорів (МЦВІС).

Банку отримує фінансові ресурси під низький відсоток та пропонує своїм клієнтам вигідні умови залучення кредитів.

Кабінет Міністрів схвалив проект розпорядження “Про підписання Рамкової програми партнерства Уряду України – ООН на 2012-2016 роки”. Рамкова програма допомоги ООН для України є стратегічною основою діяльності ООН у сфері підтримки розвитку в Україні на загальнодержавному рівні. На основі Рамкової програми Уряд України матиме змогу отримувати адресну підтримку від організацій системи ООН в його зусиллях для досягнення національних показників Цілей розвитку тисячоліття. Загальний орієнтовний обсяг ресурсів, які організації системи ООН передбачають виділити на реалізацію Рамкової програми, становить 132 млн. дол. США. Рамкова програма ООН чітко визначає 4 головні сфери партнерства: стале економічне зростання і подолання бідності (12 450 дол. США); соціальний розвиток (64 000 дол. США); врядування та управління (21 585 дол. США); навколишнє середовище та зміна клімату (34 730 дол. США).

Потенційним партнером для рішення гострих та невідкладних екологічних проблем України можуть бути глобальні організації, серед яких до найбільш вагомих в сфері охорони та відтворення якості довкілля відноситься Глобальний Екологічний Фонд (ГЕФ). Глобальний Екологічний Фонд (ГЕФ) – це міжнародна організація створена в 1991 році в ході підписання резолюції Радою виконавчих директорів Світового банку і відповідними домовленостями між Програмою розвитку ООН (ПРООН) та програмою ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП), членами якої є 182 держави, міжнародні інституції, неурядові організації (НУО) і приватні компанії. Дана організація працює заради покращення

стану глобального навколишнього середовища шляхом підтримки національних ініціатив зі сталого розвитку.

Щороку ГЕФ інвестує в природоохоронні проекти по всьому світу близько 1 млрд доларів США. Фонд має на меті фінансову підтримку природоохоронних проектів, які мають глобальне значення. Це проекти із збереження біорізноманіття, боротьби зі зміною клімату, деградацією земель, із захисту озонового шару та міжнародних вод, з утилізації та знищення небезпечних відходів тощо.

ГЕФ надає кошти країнам з перехідною економікою та таким, що розвиваються. Наразі це унікальний міжнародний фінансовий інструмент для вирішення екологічних проблем, котрі не обмежуються кордонами однієї держави. За 20 років існування ГЕФ виділив на реалізацію природоохоронних проектів \$9,2 млрд., плюс ще близько \$40 млрд. у якості співфінансування, для більш ніж 2700 проектів, реалізованих у 165 країнах, що розвиваються, і країнах з перехідною економікою. Крім цього, у рамках своєї Програми малих грантів (ПМГ), ГЕФ надав більше 12000 малих грантів на загальну суму \$495 млн. безпосередньо неурядовим та громадським організаціям [14].

Реалізація всіх профінансованих проектів забезпечує розв'язання екологічних проблем як на локальному та національному, так і на глобальному рівнях, створюючи умови для сталого розвитку країн.

Структура фінансових джерел потенційно можлива для залучення інвестицій та впровадження механізмів ДПП по формуванню екологічної інфраструктури залежить від багатьох факторів. Серед найбільш вагових факторів слід виділити наступні: рівень та особливості соціально-економічного розвитку країни, гостроти і ступеню загрози екологічних проблем та ресурсно-екологічних ризиків, структурної побудови екологічної інфраструктури та потенційного вибору видів екологічної інфраструктури для організації партнерських взаємовідносин між владою і бізнесом, встановлення діалогу між державою, громадою, бізнесом, наукою.

Важливішим напрямками по створенню умов для розробки і реалізації механізмів державно-приватного партнерства у розбудові екологічної інфраструктури становлять наступні:

- створення інституційної бази, підвищення прозорості, рівня довіри між владою і бізнесом, наукою, громадськими організаціями, основними стейк-холдерами по запровадженню цих механізмів у практику господарювання, виявлення і усунення фінансових та адміністративних бар'єрів для розвитку партнерських відносин між владою і бізнесом;

- формування економічно, інвестиційно, інституційно-правових, організаційних, фінансово-економічних привабливих умов для участі бізнесу у проектах державно-приватного партнерства, залучення громадян, некомерційних організацій урядових і неурядових для обговорення і прийняття важливих пріоритетних рішень і вибору пріоритетів у якості експертів та потенційних споживачів екологічних благ і послуг;

- формування методологічної і методичної бази ДПП у сфері розбудови екологічної інфраструктури;
- підтримка формування громадських інститутів партнерства держави і бізнесу; кооперації інтересів зацікавлених сторін партнерства;
- проведення семінарів та освітньо - просвітницьких заходів щодо підвищення кваліфікації, розповсюдження знань, засвоєння досвіду про ДПП та особливості його застосування у сфері формування екологічної інфраструктури;
- імплантація економічного механізму державної підтримки та ефективної взаємодії з механізмами ринкового регулювання, надання непрямих бонусів та розроблення стимулів активним учасникам державно-приватного партнерства;
- засвоєння успішного зарубіжного досвіду державно-приватного партнерства та адаптація його до національної моделі економіки та створення індивідуальних моделей функціонування партнерських відносин у сфері екологічної інфраструктури;
- активізація інвестиційної діяльності, розвиток методів, форм та інструментів залучення інвестицій на засадах партнерських відносин;
- удосконалення регуляторної бази у країні, активізація процесів модернізації економіки, природокористування, фінансування та інвестування екологічної інфраструктури;
- розробка і затвердження концепції розвитку і впровадження механізмів ДПП у розвитку екологічної інфраструктури, яка є підґрунтям для реалізації державного підходу до стратегічних моделей сталого та збалансованого природокористування та національної економіки у цілому;
- планування заходів по використанню механізмів ДПП та включення у програми і проекти на національному, регіональному, муніципальному рівні;
- розробка і реалізація пріоритетного національного проекту «Формування державно-приватного партнерства у розбудова і розвитку екологічної інфраструктури».

При впровадженні механізмів ДПП у формування екологічної інфраструктури пропонується визначати два типу партнерства влади і бізнесу, використовую при цьому зарубіжний досвід, які прописано у «Зеленій книзі про державно-приватне партнерство» 2004 року, що була прийнята в рамках Євросоюзу [15]:

- **тип партнерських відносин влади і бізнесу** договірною характеру - відповідно до нього приватній особі за виконану роботу, чи надані послуги, гарантується винагорода від публічної організації або/чи безпосередніх користувачів, що необхідно регулювати нормативно-правовими актами щодо проведення публічних тендерів;
- **тип партнерських відносин влади і бізнесу** інституційного характеру, при якому можливе формування нової юридичної особи, співзасновниками якої є публічна і приватна організації.

Висновки і перспективи подальших наукових напрацювань у даному напрямку. Сутність, функції і види екологічної інфраструктури

визначають особливості вибору механізмів, форм, напрямів та інструментів розробки і реалізації державно-приватного партнерства.

Перспективними напрями подальших досліджень стають аналіз складових прийняття рішення державними органами влади про доцільність використання механізмів державно-приватного партнерства у розбудові екологічної інфраструктури, визначення критеріїв вибору та визначення виду екологічної інфраструктури перспективного для запровадження механізмів партнерства, проведення попередньої оцінки вкладу застосування означених механізмів у зупинку і нейтралізацію негативних тенденцій у сфері природокористування, розробка концепції впровадження механізмів державно-приватного партнерства у розвитку екологічної інфраструктури.

Література

1. Войнатовская М.А. Институт частно-государственного партнерства на транспорте /М.А. Войнатовская //Транспортное право. – 2006. - №1. – С. 4-7.
2. Варнаровский В.Г. Партнерство государства и частного сектора: теория и практика/ В.Г. Варнаровский // Мировая экономика и международные отношения. – 2002. - №7. -- С. 28-37.
3. Варнаровский В.Г. Государственно-частное партнерство в России [Электронный ресурс]. – Режим доступа: / В.Г. Варнаровский Государственно-частное партнерство в России //http:// www.strana-oz.ru/?numid=21&article=988
4. Национальный доклад России «Риски бизнеса в частно-государственном партнерстве // Ассоциация менеджеров. – М. - 2007. - 108 с.
5. Теоретические основы частно-государственного партнерства на современном этапе развития экономики России. – Экономика. – 2008. – №2. – С.146-149.
6. Мартусевич Р.О. Государственно-частное партнерство в коммунальном хозяйстве // Мартусевич Р., Сиваве С., Хомченко Д. – М.: «Фонда Института экономика города», 2006. -244 с.
7. Михеев В.А. Государственно-частное партнерство в реализации приоритетных национальных проектов [Электронный ресурс]. – Режим доступа: //http:// [www.c-society/ru .wind.php?](http://www.c-society.ru/wind.php?)
8. Полякова О.М. Державно-приватне партнерство в Україні / О.М.Полякова //Коммунальное хозяйство городов. Научно-технический сборник. - № 87. – УГАЖТ, Харьков, 2009. – С.317-322.
9. Мішенін Є.В., Мішеніна Г.Є. Концептуальні засади розвитку механізмів державно-приватного партнерства в лісо-ресурсній сфері / Є.В. Мішенін, Г.Є. Мішеніна //Економіст. – 2010. - №12. – С.23-26.
10. Хвесик М.А., Голян В.А., Хвесик Ю.М., Демидюк С.М. Формування інституціонального середовища підприємницької діяльності у сфері природокористування: інвестиційно-інноваційний аспект:

монографія / М.А Хвесик, В.А Голян, Ю. В Хвесик, С.М Демидюк. - Луцьк: ПВД «Твердиня», 2010. – 488 с.

11. Мамлеева Я.В. Организационно-экономические инструменты развития экологического предпринимательства: автореф. дисс. на соискание ученой степени канд. эконом. Наук: спец.08.00.05 «Экономика и управление народным хозяйством (экономика природопользования)» /Я.В. Мамлеева. – Уфа, 2008. – 20 с.

12. Екологічна інфраструктура природокористування. Глосарій (Наук ред. д.е.н., проф.Харічков С.К. – Одеса: ПРРЕД НАН України. 2010. – 115 с.

13. Харічков С.К.Модернізація екологічної інфраструктури як визначальний фактор переходу до збалансованого(сталого)розвитку України //Природно-ресурсний потенціал збалансованого (сталого) розвитку України: Матеріали міжнар. наук-практ. конференції (Київ, 19-20 квітня 2011 р.) у 2 т.- К.:Центр екологічної освіти та інформації, 2011. – Т.1. – С.17-21.

14. Міністерство екології та природних ресурсів України [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://www.menr.gov.ua/content/article/7886>

15. Державно-приватне партнерство і Україні: чи можливий альянс влади і капіталу? [Електронний ресурс: Судебно-юридичная газета]. – Режим доступа: <http://www.menr.gov.ua/content/article/7886>

Abstract

Rassadnikova S.I.

Priority areas of public- private partnership secure environmental infrastructure

The theoretical basis of determining the nature of environmental infrastructure and priority use of public-private partnership in the development of environmental infrastructure. The reasons involving the private sector to solve social problems, environmental infrastructure, science-based important conditions for the implementation of public-private partnership in this field use.